

Arrest

nr. 194 562 van 31 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS *loco* advocaat J. KEULEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Mongoolse nationaliteit te beschikken, tot de Khalkh-bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit de stad Ulaanbaatar.

In januari 2012 ging u naar Nederland. Daar werd u op 22 maart 2012 aangehouden wegens illegaal verblijf. Op 10 april 2012 diende u in Nederland een asielaanvraag in onder volgende identiteitsgegevens: familienaam Da., voornaam Sa., geboortedatum 10 maart 1976, geboorteplaats Selenge, ongehuwd (nimmer gehuwd) maar een partner tussen 2007 en 2010 van gemengde

Russische-Mongoolse afkomst en geen kinderen. U baseerde uw asielaanvraag in Nederland op een aanslag op uw leven met een auto nadat een "tewerkstelling" in de Volksrepubliek China (VRC) niet was doorgestaan nadat u aan de grens was tegengehouden, bedreigingen aan uw adres door dezelfde personen, roddels over het feit dat u in de VRC als prostituee had gewerkt, een gedwongen aidstest, mishandeling door uw toenmalige partner met een miskraam tot gevolg, een abortus om "gezondheidsredenen" en een verkeerde medische diagnose.

Uw asielaanvraag in Nederland werd in het Voornemen afgewezen op volgende gronden: een laattijdige asielaanvraag en pas na vaststelling van illegaal verblijf, gebrek aan reis- of identiteitsdocumenten, wisselende en onsamenhangende verklaringen over het ontbreken van dergelijke documenten, gebrek aan medewerking bij de vaststelling van uw identiteit en nationaliteit, gebrek aan medewerking bij de vaststelling van uw reisweg, gebrek aan medische documenten over de doelbewuste aanrijding omdat u de documenten zou hebben weggegooid, gebrek aan medische documenten over de gedwongen aidstest omdat u het attest zou hebben weggegooid, niet aannemelijke verklaringen over de diverse aspecten van uw asielrelaas, geen verband tussen de aangehaalde mishandelingen door uw partner en het Vluchtelingenverdrag, geen problemen meer met uw partner in de periode nadat u uw partner had verlaten en uw vertrek uit Mongolië, dat de abortus om medische redenen noodzakelijk werd geacht, omdat u geen problemen hebt gekend omwille van uw geloof, etnische afkomst of nationaliteit en omdat u nimmer had verklaard problemen te hebben ondervonden omwille van uw politieke overtuiging, politieke activiteiten, het behoren tot een politieke organisatie of tot een sociale groep. U had evenmin aannemelijk gemaakt dat u bij uitzetting een reëel risico liep om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

De motieven uiteengezet in het Voornemen werden, met inoverwegingname van de Zienswijze in de Beschikking bevestigd.

U diende beroep in tegen deze beslissing. Op 3 juli 2013 velde de Rechtbank Den Haag, Zittingsplaats Amsterdam een arrest waarin zij uw beroep ongegrond verklaarde.

U keerde op 29 januari 2014 met de bemiddeling van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) terug naar Mongolië.

Op 27 februari 2015 verliet u Mongolië een tweede keer, deze keer met twee kinderen. U reisde legaal met uw eigen paspoort met de trein naar Rusland en verder met het vliegtuig naar Servië. Vanuit Servië reisde u illegaal met het vliegtuig verder naar België waar u op 5 maart 2015 aankwam. U was op weg naar Nederland maar de Belgische luchtvaartautoriteiten hielden u tegen en plaatsten u in een centrum in Sint Gillis Waas. Een korte tijd later verliet u het centrum en vertrok u naar Nederland. Daar vroeg u voor de tweede keer asiel aan. Nederland stuurde u onder de Dublinprocedure terug naar België.

Op 5 augustus 2015 diende u in België aan asielaanvraag in onder volgende identiteitsgegevens: familienaam B., voornaam N., op 3 maart 1995 gehuwd met K.S. van gemengd Russisch Mongoolse afkomst en ondertussen in 2014 gescheiden van deze man van wie u gescheiden leefde sinds u de eerste keer naar Nederland ging. U verklaarde tevens drie kinderen te hebben, twee minderjarige kinderen bracht u mee van Mongolië uw meerderjarige dochter bleef in Mongolië.

Als asielmotieven haalt u aan dat u na uw terugkomst in Mongolië vaststelde dat uw man uw kinderen mishandelde, u mishandelde en uw man uw kinderen ontvoerde.

U verklaarde dat u na uw terugkomst in Mongolië bij uw man ging wonen. Hij sloot u op en sloeg u. Hij dreigde ermee u te vermoorden. Uw zoon hield aan de mishandelingen een gebroken arm over waaraan hij moest worden geopereerd. Door deze operatie werd hij blind aan één oog. U kon uw zoon in Korea laten behandelen maar kon dat niet betalen.

Na veertien dagen verliet u uw man. U ontsnapte met de hulp van uw schoonzus zonder uw kinderen. U vroeg bij de rechtbank een echtscheiding aan. Na een periode van verzoening sprak de rechtbank op 25 juni 2014 de scheiding uit en wees u uiteindelijk het hoederecht over de kinderen toe nadat ze het eerst aan uw man had toegewezen. U man kreeg bezoekrecht voor zijn kinderen waarbij hij de kinderen mag bezoeken wanneer hij wil en waar hij wil en waarbij hij ook zorg- en opvoedingsrechten kreeg toebedeeld. Uw kinderen willen hun vader echter niet zien.

Begin maart 2015 poogde uw man uw kinderen een eerste keer te ontvoeren. Hij bracht ze onder bij zijn vriend Ba.. Ba. belde u op en vertelde dat uw kinderen bij hem waren. U ging ze twee dagen later ophalen. Toen uw man in maart uw kinderen ontvoerde ging u naar de politie. Uw man had toen nog het hoederecht over uw kinderen. De politie zei dat ze tweeënzeventig uren moesten wachten eer ze een actie tegen de verdwijning van uw kinderen kon beginnen.

Midden of eind augustus 2015 nam uw man uw kinderen een tweede keer mee. U weet niet bij wie hij ze onderbracht. U deed aangifte bij de politie en verklaarde dat u sterke vermoedens had dat uw man uw kinderen had ontvoerd. Vier dagen later vond de politie uw kinderen terug.

U ontdekte dat uw man voor uw kinderen een paspoort aanvraag. Omdat hij verblijfsrecht heeft in Rusland vermoedde u dat hij uw kinderen naar Rusland wou meenemen. Daarop liet u de familienaam van uw kinderen veranderen en vroeg u voor uw kinderen nieuwe paspoorten aan.

Sindsdien probeerde uw man uw oudste zoon verscheidene keren te ontvoeren. Hij haalde hem aan school op en bracht hem s' avonds naar u terug omdat hij bang was dat u de politie zou verwittigen. Dat gebeurde bijna wekelijks.

Uw man kwam ook naar de kleuterschool van uw jongste kind. Hij probeerde dat kind mee te nemen maar de juffrouw liet het niet toe.

Uw man viel bijna dagelijks uw kinderen lastig en nam het jongste kind ongeveer twee keer per week mee waarna hij het bij u terug bracht. Hiervoor diende u geen klacht in bij de politie omdat u er zeker van was dat de politie daar niet veel aan kon doen. U raadpleegde wel dezelfde advocaat op wie u beroep had gedaan bij uw scheiding. Uw advocaat wou u niet helpen omdat uw man hem bedreigde tijdens de echtscheidingsprocedure. Hij raadde u wel aan een aanvraag in te dienen om zijn vaderschap volledig te laten ontnemen. U contacteerde hiervoor een humanitaire organisatie en niet de rechtbank omdat de advocaat zei dat u onvoldoende bewijzen had om hiervoor naar de rechtbank te stappen.

De humanitaire organisatie onderzocht uw zaak, voerde controles uit, u ging op gesprek bij een sociaal werker, bij de politie en bij iemand van de medische dienst. Dat situeerde zich allemaal in 2015 maar u weet de maand niet meer.

De humanitaire organisatie stuurde uw dossier door naar een hogere humanitaire organisatie, de Mongoolse Mensenrechtencommissie. Die commissie besloot dat zij de uitspraak van de rechtbank niet ongeldig kon maken en verklaarde tevens dat u meer bewijzen nodig had zoals filmopnames van uw mishandeling.

U verklaarde dat u zich niet ergens anders kon vestigen in Mongolië om aan de problemen met uw man te ontkomen omdat u dat financieel niet kan dragen.

U vreest dat uw man, indien u met uw kinderen zou terugkeren naar Mongolië, uw kinderen zal ontvoeren en meenemen naar Rusland. U voegde er aan toe dat hij twee keer uw oudste dochter probeerde mee te nemen naar Rusland voor prostitutie toen zij acht jaar oud was.

U voegde aan uw verklaringen toe dat u in 1989 in Bayankhonor één maal werd aangereden omdat uw vader lid was van de Communistische Partij (KP) en dat u in Selenge in 2004 één maal werd aangevallen omdat u getrouwd was met iemand van vreemde origine. Voor deze laatste aanval noteerde de politie uw klacht maar vonden ze de daders niet.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een Nederlandse verblijfskaart op naam van Da.Sa., een vertrekverklaring van het IOM, een rijbewijs op naam van B.N., een Mongoolse identiteitskaart op naam van B.N., geboortecertificaten van twee van uw kinderen met name B.N.R. en B.N.B., een echtscheidingsakte, een bundel medische documenten (zie motivering), een bundel juridische documenten (zie motivering), treintickets, een bagagelabel van Air Serbia op uw naam, een e-ticket voor de vluchten Amsterdam-Istanbul en Istanbul-Ulaanbaatar. In uw asielaanvraag steken tevens kopieën van een Poolse identiteitskaart op uw naam, van uw Mongoolse identiteitskaart, van uw Mongools paspoort, van het paspoort van uw kinderen N.R. en N.B., van de Poolse identiteitskaarten van deze beide kinderen.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS stel ik vast dat ik u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan toekennen. U komt evenmin in aanmerking voor het statuut van subsidiaire bescherming. Ik baseer me hiervoor op onderstaande redenen.

Ten eerste merk ik op dat uw algemene geloofwaardigheid in heel ernstige mate wordt ondermijnd door de talrijke en zwaarwichtige discrepanties tussen uw verklaringen voor de Nederlandse asielinstanties bij uw eerste asielaanvraag daar en voor de Belgische asielinstanties over uw identiteit.

U gaf bij de Nederlandse asielinstanties bij uw eerste asielaanvraag een heel andere identiteit op dan bij de Belgische. Voor de Nederlandse asielinstanties verklaarde u toen dat uw familienaam Da. was, uw voornaam Sa., uw geboortedatum 10 maart 1976 en uw geboorteplaats, Selenge (zie Nederlands asielaanvraag dossier toegevoegd aan het administratief dossier). Voor de Belgische asielinstanties verklaarde u dat uw familienaam B. is, uw voornaam N., uw geboortedatum 9 maart 1975 en uw geboorteplaats Bayankhongor (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, DVZ, punten 1-7, CGVS p. 2)

Van een asielzoekster die oprecht haar land ontvlucht uit vrees voor de schending van haar fysieke en/of psychische integriteit en die van haar kinderen kan ik redelijkerwijs verwachten dat zij van bij de aanvang van haar asielaanvraag zowel in België als in Nederland haar werkelijke identiteitsgegevens opgeeft.

Dat u dit niet hebt gedaan wijst er op dat u, op zijn minst tijdens de Nederlandse asielprocedure, de autoriteiten probeerde te misleiden met het oog op het verkrijgen van een verblijfstatus of het vermijden of bemoeilijken van een eventuele terugleiding. Dit gebrek aan oprechtheid hierover is een eerste zaak die uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnt.

Ten tweede zijn er tussen uw verklaringen voor de Nederlandse asielinstanties bij uw eerste asielaanvraag daar en voor de Belgische asielinstanties ernstige discrepanties die de kern van uw asielrelaas aangaan. U verklaarde bij de Nederlandse asielinstanties dat u **ongetrouwd was, nimmer getrouwd was en geen kinderen had.** U verklaarde toen wel dat u **tussen 2007 en 2010 een partner had van gemengde Russisch-Mongoolse afkomst** die u mishandelde en die u daarom verliet (zie Nederlands asioldossier). Voor de Belgische asielinstanties verklaarde u echter dat u **in 1995 huwde met een man van gemengde Russische-Mongoolse afkomst met wie u drie kinderen hebt en van wie u in 2014 officieel scheidde omdat hij u en uw kinderen mishandelde en ze later verscheidene keren probeerde te ontvoeren. Uw oudste dochter zijn hij geprobeerd hebben te ontvoeren naar Rusland en te prostitueren toen ze nog een kind was** (DVZ punten 15-16, CGVS pp. 2-3, 7-8, 13).

Deze tweede vaststelling tast niet enkel verder uw algemene geloofwaardigheid ernstig aan maar **tast ook de kern van uw huidige asielrelaas aan**, namelijk dat uw gewezen man uw kinderen mishandelde tijdens uw aanwezigheid in Nederland, u mishandelde voor en na uw terugkeer naar Mongolië en verscheidene keren uw kinderen probeerde te ontvoeren waar bij hij uw oudste dochter toen ze nog een kind was probeerde te prostitueren. Indien u met deze persoon getrouwd was en kinderen had, zie ik immers niet goed in waarom u dit voor de Nederlandse asielinstanties zou hebben verzwegen, zeker gezien u toen ook al verklaarde dat uw partner u zou hebben mishandeld en de poging tot prostitutie van uw oudste dochter toen ze nog een kind was zich situeerde voor uw eerste asielaanvraag in Nederland.

Ten derde ondermijnt een ernstige afwijkende verklaringen tussen uw antwoorden in de vragenlijst die u met de hulp van een medewerker van de DVZ invulde en **die voor het CGVS de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder.** Zo verklaarde u in uw antwoorden in de vragenlijst dat u **in augustus en september 2015 naar de politie stapte omdat uw man uw kinderen probeerde te ontvoeren en dat u in maart niet naar de politie stapte daarvoor omdat jullie nog niet officieel gescheiden waren** (vragenlijst punt 5). Voor het CGVS (pp. 3, 8) daarentegen verklaarde u dat u **in maart en augustus 2015 naar politie stapte voor deze ontvoeringspogingen.**

Geconfronteerd met deze discrepantie kon u enkel verklaren dat u bedoelde dat u in maart wel naar politie ging maar niet werd geholpen (CGVS p. 9). **Deze uitleg heft de afwijkingen tussen uw opeenvolgende verklaringen echter niet op** want u had in uw antwoorden in de vragenlijst (punt 5) duidelijk en expliciet verklaard dat u de ontvoeringspogingen van maart nog niet kon aangeven omdat jullie nog niet officieel gescheiden waren en voor het CGVS (p. 9) had u duidelijk en expliciet verklaard dat u in maart naar de politie was geweest en dat de politie zei dat ze tweeënveertig uren moesten wachten om de verdwijning te onderzoeken omdat uw man toen nog het hoederecht over de kinderen had. Deze verklaringen lopen dermate uiteen dat ik aan uw uitleg ervoor geen geloof kan hechten.

Bovendien, voor het CGVS (p. 9) **gevraagd of u voor de ontvoeringspogingen na augustus nog naar de politie bent gestapt, antwoordde u enerzijds dat u dit deed maar gevraagd naar wanneer u toen naar de politie stapte, antwoordde u dat het op 14 of 15 augustus was. Daarop gevraagd hoe vaak u naar de politie bent gestapt voor deze ontvoeringspogingen antwoordde u twee keren, in maart en in augustus. De maand september die u in uw antwoorden in de vragenlijst had aangehaald, vermeldde u helemaal niet.**

Ten vierde verklaarde u in uw antwoorden in de vragenlijst (punt 5) dat de uw man uw kinderen drie keer probeerde te ontvoeren. Voor het CGVS verklaarde u echter **opeenvolgend dat hij ze twee keer ontvoerde (p. 8), dat hij uw oudste zoon na de ontvoeringspoging van augustus 2015 nog verscheidene keren probeerde te ontvoeren (pp. 8-9), dat hij bijna wekelijks uw oudste zoon van school meenam maar hem 's avonds bij u terugbracht (p. 9) en dat hij dagelijks probeerde uw jongste kind van de kleuterschool mee te nemen maar dat de juffrouw dat niet toeliet (p. 9).** Deze zaken vermeldde u niet in uw antwoorden in de vragenlijst (punt 5). Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat het een kort gehoor was en ze niet alle details vroegen (CGVS p. 10). In de vragenlijst werd u echter expliciet gevraagd of u nog iets had toe te voegen en u antwoordde ontkennend (punt 6).

Ik wijs er hier op dat u uw antwoorden in de vragenlijst ook in het Mongools werden voorgelezen en dat u ze ter goedkeuring ondertekende.

Uw verklaringen over de kern van uw asielrelaas zijn dermate onsamenhangend en tegenstrijdig en gelezen in samenhang met de discrepanties tussen uw verklaringen voor de Nederlandse asielinstanties bij uw eerste asielaanvraag en die voor het CGVS ondermijnen ze de geloofwaardigheid van uw asielmotieven dan ook volledig.

Indien uw verklaringen nog enige geloofwaardigheid zou kunnen bevatten, wijs ik er verder op dat u voor uw problemen hulp kreeg van de Mongoolse politie. Voor de door u ingeroepen problemen op zich kunt zich dus beroepen op de bescherming van de Mongoolse autoriteiten (CGVS pp. 3, 8-9-12, 14).

In verband met de feiten dat u in 1989 in Bayankhonor één maal werd aangereden omdat uw vader lid was van de Communistische Partij (KP) en dat u in Selenge in 2004 één maal werd aangevallen omdat u getrouwd was met iemand van vreemde origine (CGVS p. 14) stel ik vast dat deze feiten dateren van voor uw asielaanvraag in Nederland en dat u sindsdien vrijwillig naar Mongolië bent teruggekeerd wat er op wijst dat deze problemen voor uw vrees niet langer actueel zijn.

De documenten die u neerlegde vermogen niet mijn appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers niets van bovenstaande vaststellingen.

Uw Mongoolse identiteitskaart en uw Mongools rijbewijs kunnen uw identiteit en nationaliteit aantonen. Ik wijs er echter opnieuw op dat u tijdens de behandeling van uw Nederlandse asielaanvraag een andere naam, geboortedatum en –plaats had opgegeven. Ik verwijs tevens naar de kopieën van de Poolse identiteitskaarten van u en uw kinderen die in uw dossier steken.

De geboorteaktes van uw kinderen vormen een begin van bewijs dat dit uw kinderen zijn. Ik wijs er echter opnieuw op dat u tijdens de behandeling van uw Nederlandse asielaanvraag had vermeld geen kinderen te hebben.

Uw echtscheidingsakte kan een begin van bewijs vormen van uw echtscheiding. Ik wijs er echter opnieuw op dat u over uw burgerlijke stand in Mongolië tijdens de behandeling van uw Nederlandse asielaanvraag een andere burgerlijke stand had opgegeven dan u deed voor het CGVS en dat, zoals boven gemotiveerd, u daar geen redenen toe had.

De bundels medische documenten gaan volgens uw verklaringen over de ziektes van uw kinderen (CGVS p. 2). Uit de documenten blijkt dat ze tevens over uw persoonlijke medische aandoeningen gaan.

Over de bundel juridische documenten merk ik het volgende : één document is een verklaring van de IOM voor het District Prime Court II For Civil Case dat u terugkeerde naar Mongolië, met bijhorende vertaling. Een ander document is een uitspraak van het District Prime Court II for Civil Case over de afhandeling van uw echtscheiding en de toekenning van het hoederecht over uw kinderen aan u waarbij uw gewezen echtgenoot bezoek- zorg- en opvoedingsrecht over de kinderen kreeg toegewezen, met bijhorende vertaling. De vermeldingen over geweldpleging van uw echtgenoot op u en uw kinderen hierin vermeld zijn louter uw verklaringen. Het document Form for Assessment to Determine the Risk Circumstances of Family Violence is op zijn minst gedeeltelijk opgesteld op basis van uw verklaringen die ik zoals boven uiteengezet ongeloofwaardig acht. Dit document kan, in het licht van het geheel van bovenstaande vaststellingen, uw asielmotieven niet ondersteunen.

Uw Nederlandse verblijfsvergunning toont aan dat u van 5 oktober 2012 tot 5 oktober 2013 verblijfsrecht had in Nederland.

De vertrekverklaring van het IOM toont aan dat u bereid was vrijwillig vanuit Nederland naar Mongolië terug te keren. Hetzelfde geldt voor het e-ticket. De treintickets en het bagagelabel staven gedeeltelijk uw reis toen u de tweede keer Mongolië verliet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 14 juli 2017 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) “*in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*”.

Dat verzoekster in Nederland asiel heeft aangevraagd onder een andere identiteit heeft volgens haar niet belet “*om in het kader van huidige asielaanvraag de werkelijke identiteit van verzoekster en haar kinderen vast te stellen*”. Zij meent dat “*de asielaanvraag van verzoekster dient beoordeeld te worden op basis van de verklaringen die zij ten overstaan van verwerende partij heeft afgelegd*” en dat het niet opgaat “*om voort te gaan op verklaringen die zij vijf jaar eerder heeft afgelegd in Nederland*”.

Volgens verzoekster werd *“onvoldoende nagegaan in welke mate verzoekster al dan niet kan rekenen op de bescherming van de overheden in Mongolië”*. Zij herhaalt dat zij *“een gerechtelijke procedure heeft gevoerd, aangifte heeft gedaan bij de politie van de ontvoeringen, te rade is gegaan bij een advocaat en uiteindelijk ook bij een humanitaire organisatie”* en dat zij *“dan ook aangetoond heeft dat zij alle mogelijke stappen heeft ondernomen om bescherming te bekomen voor haar en haar kinderen”*.

Zij legt uit dat zij *“zoveel heeft meegemaakt en de vader de kinderen zo vaak meenam”* en dat het voor haar *“niet altijd duidelijk”* was wanneer er sprake geweest is van ontvoering en wanneer niet.

Zij voert aan dat er *“geen sprake mag zijn van tegenstrijdigheden tussen de vragenlijst en de afgelegde verklaringen omdat bepaalde aspecten niet in de vragenlijst werden vermeld”*, gezien *“de bedoeling van de vragenlijst is om op een beknopte manier uit te leggen om welke redenen men een gegronde vrees heeft voor terugkeer naar het land van herkomst”*, maar *“dat niet naar alle details wordt gevraagd in de vragenlijst en dat zij moeilijk daar een heel relaas kon neerpennen van alle keren dat de vader contact heeft gezocht met de kinderen”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Mongolië omdat haar ex-man haar kinderen mishandelde en meermaals probeerde te ontvoeren. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielaanvraag van verzoekster.

2.4. Vooreerst blijkt dat verzoekster tijdens haar asielprocedure in Nederland in 2012-2013 en haar huidige asielaanvraag andere identiteiten en afwijkende asielmotieven opgaf.

Verzoekster verklaarde in Nederland een andere naam, geboortedatum en geboorteplaats te hebben, stelde zij dat zij nooit gehuwd was, geen kinderen had. Verzoekster beweerde Mongolië te zijn ontvlucht omwille van volgende redenen: een aanslag op haar leven met een auto toen een *“tewerkstelling”* in de Volksrepubliek China (VRC) niet was doorgestaan nadat zij aan de grens was tegengehouden; bedreigingen door dezelfde personen; roddels over dat zij in de VRC als prostituee had gewerkt; een gedwongen aidstest; mishandeling door haar toenmalige partner met een miskraam tot gevolg; een abortus om gezondheidsredenen en een verkeerde medische diagnose. Tijdens haar huidige asielaanvraag verklaarde zij haar land te zijn ontvlucht omwille van problemen met haar echtgenoot, met wie zij sinds 3 maart 1995 gehuwd was en drie kinderen kreeg.

2.5. De Raad stelt vast dat de Nederlandse autoriteiten verzoeksters asielaanvraag van 10 april 2012 niet hebben ingewilligd. Na een afgewezen beroepsprocedure (van 3 juli 2013) is verzoekster vrijwillig teruggekeerd naar haar land op 29 januari 2014.

Verzoekster is een jaar later teruggekeerd naar Europa met haar twee minderjarige kinderen. Ze vroeg asiel aan in België onder een andere identiteit.

2.6. De Raad benadrukt dat een asielzoeker de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij gedurende haar verschillende asielprocedures zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Minstens kan verwacht worden dat verzoekster over de kernpunten van haar asielrelaas eenduidig is.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“de asielaanvraag van verzoekster dient beoordeeld te worden op basis van de verklaringen die zij ten overstaan van verwerende partij heeft afgelegd”* en dat het niet opgaat *“om voort te gaan op verklaringen die zij vijf jaar eerder heeft afgelegd in Nederland”*, antwoordt de Raad dat geen enkele wetsbepaling verbiedt dat, in het kader van een tweede asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van een eerdere asielaanvraag bekend waren (RvV, nr. 53 789 van 23 december 2010) en dat het evenmin verboden is dat de commissaris-generaal de verklaringen afgelegd in het kader van beide procedures onderzoekt en vergelijkt, en er desgevallend tegenstrijdigheden in onderkent, waaruit het bedrieglijk karakter van de vluchtelingenverklaring kan worden afgeleid (RvS, nr. 129.650 van 24 maart 2004; RvV, nr. 18.989 van 21 november 2008; RvV, nr. 1797 van 18 september 2007). Verzoekster kan bezwaarlijk menen dat de commissaris-generaal geen zorgvuldig onderzoek mag doen, noch kan verzoekster worden gevolgd waar zij lijkt aan te geven dat feiten uit het verleden niet langer relevant zouden zijn. Het manifest misleidende karakter van verzoeksters verklaringen in Nederland doet aldus wel degelijk afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid nu verzoekster, zonder hiervoor een redelijke verklaring te hebben, twee verschillende identiteiten aanvoert.

2.7. Verzoekster is niet enkel strijdig met de ‘Nederlandse versie’ maar ook met haar eigen verklaringen in België voor de verschillende diensten. Verzoekster legde incoherente verklaringen af over hoe vaak haar ex-man hun kinderen probeerde te ontvoeren, alsook over wanneer zij hiervoor naar de politie ging. De bewering in het verzoekschrift dat verzoekster *“zoveel heeft meegemaakt en de vader de kinderen zo vaak meenam”* en dat het voor haar *“niet altijd duidelijk”* was wanneer er sprake geweest is van ontvoering en wanneer niet, kan niet verklaren waarom zij op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat haar ex-man hun kinderen drie keer probeerde te ontvoeren (vragenlijst DVZ, vraag 3.5), terwijl zij op het Commissariaat-generaal beweerde dat hij de kinderen twee keer ontvoerde (gehoor, p. 8), dat hij hun oudste zoon na de ontvoeringspoging van augustus 2015 nog verscheidene keren probeerde te ontvoeren (gehoor, p. 8-9), dat hij bijna wekelijks hun oudste zoon van school meenam maar hem 's avonds bij haar terugbracht (gehoor, p. 9) en dat hij dagelijks probeerde hun jongste kind van de kleuterschool mee te nemen maar dat de juffrouw dat niet toeliet (gehoor, p. 9). Dergelijke afwijkende verklaringen kunnen niet vergoelijkt worden door dat zij *“zoveel heeft meegemaakt en de vader de kinderen zo vaak meenam”*. Integendeel, verzoekster blijkt voortdurend haar asielrelaas te wijzigen.

2.8. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat er *“geen sprake mag zijn van tegenstrijdigheden tussen de vragenlijst en de afgelegde verklaringen omdat bepaalde aspecten niet in de vragenlijst werden vermeld”*, gezien *“de bedoeling van de vragenlijst is om op een beknopte manier uit te leggen om welke redenen men een gegronde vrees heeft voor terugkeer naar het land van herkomst”*, maar *“dat niet naar alle details wordt gevraagd in de vragenlijst en dat zij moeilijk daar een heel relaas kon neerpennen van alle keren dat de vader contact heeft gezocht met de kinderen”*, wijst de Raad erop dat

de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas - zoals de talrijke ontvoeringspogingen door haar ex-man - vermeldt (RvV, nr. 115 211 van 6 december 2013; RvV, nr. 123 325 van 29 april 2014). Bovendien werden verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar voorgelezen in het Mongools en heeft zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. De Raad merkt nog op dat niet enkel de lacunes in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar vooral de verklaarde gegevens tot strijdigheden leidden.

2.9. Er dient te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster *“een gerechtelijke procedure heeft gevoerd, aangifte heeft gedaan bij de politie van de ontvoeringen, te rade is gegaan bij een advocaat en uiteindelijk ook bij een humanitaire organisatie”* merkt de Raad op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij voor de rechtbank van haar ex-man kon scheiden, dat zij uiteindelijk door de rechtbank het hoederecht over hun kinderen kreeg toegewezen, dat de politie minstens eenmaal haar kinderen heeft teruggevonden en -gebracht na een ontvoering door de ex-man, dat haar advocaat haar aanmaande om een humanitaire organisatie te contacteren omdat er te weinig bewijs was voor een rechtszaak en dat de humanitaire organisatie haar zaak onderzocht en doorstuurde naar de Mongoolse Mensenrechtencommissie die besloot dat er meer bewijzen nodig waren. De Raad kan hieruit afleiden dat verzoekster in haar land wel degelijke werd ondersteund en begeleid. Verzoekster toont aldus niet aan dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade, gezien de geboden bescherming daadwerkelijk maar niet absoluut moet zijn en aldus geen resultaatsverbintenis inhoudt of bescherming tegen elk feit begaan door derden hoeft te bieden.

2.10. Dat verzoekster in werkelijkheid geen vrees koestert ten aanzien van Mongolië wordt nog bevestigd door haar vrijwillige terugkeer naar het land op 29 januari 2014, terwijl zij beweerde dat zij reeds dezelfde problemen (met name de mishandelingen en ontvoeringspogingen, waaronder twee ontvoeringspogingen van hun oudste dochter naar Rusland voor prostitutie toen zij acht jaar oud was, door haar ex-man) kende vóór haar eerste vlucht en daaropvolgende vrijwillige terugkeer. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster niet toelicht toe hoe ze kan stellen dat ze vreest voor de veiligheid van haar kinderen wanneer ze in 2012 naar Nederland trekt zonder haar kinderen en waar ze zelfs hun bestaan ontkent. Verzoekster stelt dat haar echtgenoot haar kinderen wil ontvoeren doch uit verzoeksters verklaringen kan slechts blijken dat hij hiervoor ruim de tijd had tijdens verzoeksters verblijf in Nederland en verzoekster haar kinderen ongedeerd heeft teruggezien naar haar vrijwillige terugkeer in 2014.

2.11. Ook de door verzoekster overige genoemde problemen - de aanrijding in 1989 in Bayankhonor omdat haar vader lid was van de Communistische Partij (KP) en de aanval in 2004 in Selenge omdat zij getrouwd was met iemand van vreemde origine, waarvoor de politie een onderzoek startte maar de daders niet vond - dateren van vóór haar asielaanvraag in Nederland en haar vrijwillige terugkeer naar Mongolië, wat erop wijst dat deze (overigens eenmalige) problemen niet meer actueel zijn.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Mongolië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.15. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.17. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK